

**Pater Jan Verboogen
salvatoriaan
Driekoningenparochie
Verlengde Mahonielaan 27
Paramaribo - Suriname**

Beste vrienden en
bekenden in Nederweert
e.o.,

Palmzondag net achter de rug, 28 maart 2018, staat de Goede Week weer voor de deur, gevolgd door Pasen, voor mij stralend hoogtepunt van het jaar en als zodanig iets om naar uit te kijken. Het lentegevoel zoals in Europa, blij dat de lange koude winter weer voorbij is, kennen we hier natuurlijk niet, maar toch blijft er genoeg om naar uit te kijken, ook al schijnt de zon alle dagen en hoef ik nooit een jas aan te trekken. Een hemd met lange mouwen is al teveel.. Alleen al bij het zien daarvan zou het zweet je uitbreken! Zware regenbuien zijn nog steeds aan de orde van de dag. Klimaatverandering blijkbaar ook bij ons, dagelijkse stortbuien al sinds Kerstmis. Minder aangenaam gevolg daarvan zijn de ondergelopen straten door verstopte riolen. Dit weekeinde hadden we veel volk in de kerk. Palmzondag, dat betekent echte palmtakken, geen buxustakjes dus, en die vinden gretig aftrek. In de dienst enkele keren teruggeroepen: 'Pater, mijn tak is niet gezegend'. Ik dus nogmaals insoppen en zegenen maar! Sommigen zelfs drijfmat gemaakt. Drie diensten gehad: zaterdagavond met processie buiten over de parkeerplaats bij de kerk en zondag in twee kerken, nu zonder processie, want het weer zat tegen. De vreugde was er niet minder om. In de tweede dienst, 6 km hier vandaan, zat de kerk vol met Creolen, mensen van Afrikaanse afkomst, en dat is te merken aan het zingen, dat vaak ook in dansen overgaat. Inlandse klederdrachten maken er een fleurig geheel van. En niemand kijkt op de klok! De dienst van 10.30 uur ging pas twee uur later ten einde. Geen geweeklaag van 'Dae (de pastoor) heet lank werk', of 'Dae kan neet vroet!' Men zou het je kwalijk nemen als je het bij een kort misje zou houden! Vlug naar huis om te eten en voor het middagslaapje. Om 16.30 uur weer naar de kerk. Nu voor de oefening van de misdienaars, twintig in getale, voor Witte Donderdag. En dat op zondag! 's Avonds recreatie: het Parbo-biertje laat zich goed smaken! Welverdiend, zullen we maar zeggen. Zo gaan de dagen voort: gepensioneerd, of niet, maar toch nog actief en dat is

ook goed zo. Komende zomer kom ik naar de heimat, twee maanden vakantie. Ze zullen vlug voorbij zijn, maar ik verheug me er al op. Het vliegticket moest al bijtijds worden besteld en dus ook maar meteen de terugreis geboekt. Zolang je je nog verdienstelijk kunt maken, zeg ik maar. En er beroep op je wordt gedaan. Zo heb ik in februari mijn 67^e verjaardag gevierd. En dat wil heel wat zeggen hier. Het begint al op de vooravond met 'owru yari' (een soort oudejaar) en dan de dag zelf, dit jaar een zondag: ik zal het geweten hebben. Zoveel feestvertoon. Wie kan al beweren, de bisschop op zijn verjaardag gehad te hebben? Ik wel dus! Dus moest monseigneur ook mee in de polonaise, want er kwam een heuse diskjockey aan te pas. En dan eten en drinken in overvloed. Want daar kunnen ze hier iets van.

Nu is dat het ene aspect van mijn leven hier, het andere is er ook, soms levensgroot. Dat zijn de vele zorgen, de dagelijkse dingen, beslommingen, de klopp op de deur, overal verstand van moeten hebben, zelfs als je er niets vanaf weet. Hoe te handelen in geval van kerkbanken die helemaal zijn weggevreten door de houtluizen? Dakgoten die nodig vervangen moeten worden? En wat doe je met poetspersoneel, pardon 'interieurverzorgsters' die elke maand uitbetaald moeten worden, bij wie je echter grote vragen hebt over de kwaliteit van hun werk? Dat is dan nog maar klein bier vergeleken met wat ik allemaal meemaak in de onderwijswereld. Ik zou hier hele verhalen kunnen vertellen, maar dat laat ik wijselijk zijn. En dan wil ik het nog niet hebben over de toestanden in het land. Ouders die geen kinderbijslag krijgen, omdat het hiervoor voorziene geld 'spoorloos' is verdwenen. Wie is er mee gaan lopen, wie heeft het in zijn zak gestoken? Zes baby's op de kinderafdeling van het Academisch Ziekenhuis overleden aan een ziekenhuisbacterie. Na Pasen tien nieuwe ministers, staat vandaag in de krant. Enz. 'Toen Jezus de menigte zag, had Hij medelijden met hen', zo lees ik in het evangelie. Ik ben stilaan beter gaan begrijpen, wat Hij bedoelde. Zoveel problemen zien en niet weten, hoe ze op te lossen. Je bent priester en salvatoriaan voor iets. En dat doet me ertoe besluiten, voorlopig nog hier te blijven zolang de gezondheid het toelaat.

Zo beëindig ik deze brief met iedereen een zalige Pasen toe te wensen: nieuw leven dat de dood overwint, de hoop niet opgeven, want dat is de grond van ons geloof en daar doen we het voor. 'Tot later inne proeemetieed!'

Hartelijke groeten!

Jan Verboogen SDS
SURINAME